

KOBANİ PKK İÇİN NEDEN ÖNEMLİ!..

„ÇÖZÜM SÜRECİNİN“ GELDİĞİ YER!..

YENİ TÜRKİYE, YAPISAL DEĞİŞİM- „ÇÖZÜM SÜRECİ“ İLİŞKİSİ..

Münir Aktolga

Kasım 2014

İÇİNDEKİLER

KOBANİ NEDEN ÖNEMLİ.....	1
ŞU AN NEREYE GELDİK, NEREDE BULUNUYORUZ?.....	5
„ÇÖZÜM SÜRECİNİN“ DİNAMİKLERİ.....	6
PEKİ BU BULUŞMANIN-İTTİFAKIN ZEMİNİ NEDİR, NE OLMALIDIR?.....	9

KOBANİ NEDEN ÖNEMLİ

Son günlerin en çok sorulan sorusu şudur herhalde: „Kobani PKK için ne ifade ediyor, neden bu kadar önemli“?

Konuya açıklık getirebilmek için elimizde iki kaynak var; isterseniz önce kısaca bunlara bir göz atalım.

Birinci kaynak Öcalan'ın „Demokratik Modernite“ adlı çalışması¹. Bu çalışmadan benim altını çizdiğim paragraflar şunlar:

“Ulus-devlet inşası olmadan kapitalist sistem kuruluşu mümkün olmaz. İktidarsız ve devletsiz hiçbir sömürü sistemi mümkün değildir. Kapitalizm için sadece iktidar ve devlet değil, iktidarın azamisi ve devletin ulus-devleti oluşmadan kar ve sermaye birikimi gerçekleştirilemez. Sistemin hegemonik zaferi için ayrıca endüstri devriminin tekeline geçirilmesi ve endüstriyalizm olarak ideolojikleştirilmesiyle (milliyetçilik) iç içe olması gerekir. Bu olguların aralarında sıkı bütünlük içinde ve uzun süre kapsamında moderniteyi egemen kıldıkları açıktır”.

“Moderniteyi yaşanılan çağ olarak değerlendirmek mümkündür. Yapılanmış her uygarlık aşılınca kadar kendi döneminin modernitesidir”.

“Modernitenin ulus-devlet ve endüstriyalizm ayağını liberalizmin bile çok ötesinde kullanmanın devrimcilik değil, diktatörlük hatta faşizm türeteceğini iyi bilmek gerekir. Reel-Sosyalist ülke deneyimleri (daha çok da ulusal kurtuluşçu devletler) bu yönüyle hayli öğreticidir. İyi niyetli olmak Lenin'in de dediği gibi cehenneme gitmeyi engellemez, bilakis kolaylaştırır bazen. Ekim Devrimi, anti-kapitalizmde yetersiz olduğu için başarısızlığa uğramadı, anti-kapitalizmde başarılıydı. Fakat anti-modernist, dolayısıyla anti-ulus devlet ve anti-endüstriyalist olmadığı için, anti-kapitalistliği diğer iki modernite ayağıyla aşmadığı için yapısal süreyi değil, kısa sürelerle sadece hareket ettiği için yenildi. Yaşanılan pratikler bu eleştiriyi doğrulamaktadır”.

¹A.Öcalan, “Ortadoğu’da Uygarlık Krizi ve Demokratik Uygarlık Çözümü”, “Demokratik Modernite Çözümü I,II,III”..Bunların hepsi internette var..

“Marksistler kapitalizmi eleştirip aşmak isterken ulus-devlet merkezizetçiliğini ve endüstriyalizmi faşizme ve çevre yıkıcılığına taşırdıklarının farkına bile varamamışlardır. Ulusal kurtuluşçu akım ve hareketlerin modernite karşıtı tutumları ise çok daha muğlaktır. Anti-emperyalizm ve anti-kapitalistlikleri ulus-devlet haline gelmelerinde ve bazı sanayi kollarında kalkınmaya başladıklarında yerini en aşırı modernizm taraftarlığına bırakır. Hatta modernist ideolojileri (liberalizm, milliyetçilik, reel-sosyalizm) din haline getirmede sınır tanımazlar.

“Şunu söylemek istiyorum: Günümüz kapitalizminin küresel finans krizinde yılda 600 trilyon dolar değerinde sanal vurgun gerçekleştirirken herhalde bunda kapitalist modernitenin bütünsel ve yapısal eleştirisinin geliştirilemeyeşinin ve alternatifi bir sistemin üretilmemesinin belirleyici payı vardır. Kapitalizmin moderniteyle bağıni kuramayan tüm akım, hareket ve devrimler modernite içinde erimekten kurtulamazlar. Anti-kapitalizmi, anti-modernizme vardi ramayan tüm ideolojik akımlar, politik hareketler ve her renkten devrimler modernite tarafından fethedilmekten kurtulamazlar. Anti-kapitalizm, anti-modernizm olmadığı gibi, anti-modernist olmadan tutarlı bir anti-kapitalist de olunamaz. Ekolojist, feminist, kültüralist, radikal dincilik akım ve hareketlerinin temel yanılığısı modernitenin bütünsel yapısını hedeflemeden başarılı olabileceklerini sanmalarıdır”.

“Demokratik modernite, kapitalist modernitenin çıkışı, gelişimi, yapısal krizi ve aşılması temelinde hep alternatif DİYALEKTİK ANTİTEZİ OLARAK çözümlenme konusu olacaktır. Marksizm’in tarihi yanlışlıklarına düşülmeyecektir. Özellikle temel çelişkinin burjuva-işçi sınıfı gibi içeriği sürekli değişen bir olguya bağlanma tuzağına düşülmeyecektir. Diyalektik mantığın Hegel’den beri ilk defa başarılı bir uygulanışı Ortadoğu toplumsal doğasına uyarlanmaya çalışırken bu deneyimin daha başarılı sonuçlar ürettiği görülecektir. K. Marks’ın söyleyip de başaramadığı “Diyalektiği ayakları üstüne dikmek” deyimine daha anlamlı bir yaklaşım sergilenecektir”.

“Kapitalist modernite halen içinde yaşadığımız bir dünya-sistemidir. Ortadoğu’dan Avrupa’ya kaydırılmış hegemonik merkezi bir uygarlık olarak yaklaşık 500 yıldır (16. Yüzyıldan beri) varlığını sürdürmektedir. Demokratik uygarlık kavramını ise; kent-sınıf-devlet sistemi olarak uygarlığa karşı içte köleci sınıfılaştırmaya karşı, dıştan kabile, kavim kimliklerine yönelik baskı, talan ve köleleştirmelere karşı daimi direniş halinde olan kent içi emekçi özgürlükçü güçlerle, kırsal komunal güçlerin oluşturduğu dünyayı tanımlamak için seçtik. Demokratik uygarlık kavramını güncel somut duruma uyarladığımızda kapitalist modernitenin karşıtlığını içerecek biçimde demokratik modernite olarak belirlemek mümkündür”.

“Demokratik modernitenin temel unsurları olan ekonomik, ekolojik, ahlaki ve politik toplum bölge jeokültürünü esas almaktadır. Herhangi bir parçalayıcı unsur dayatmamaktadır. Tersine var olan parçalayıcı unsurların alternatiflerini oluşturmaktadır. Ulus anlayışında esnektir. Dil, etnisite, din ve devlet esaslı olmayan ulusal inşa perspektifi bünyesinde çok dilli, etnisiteli, dinli, mezhepli ve siyasi oluşumlu unsurları bütünleştirerek muazzam çözümleyici bir rol oynar. Devlet, dil, din, mezhep, etnisite temelli ulus anlayışlarına karşı demokratik modernitenin bu çok unsurlu bütünsel ulus anlayışı Ortadoğu jeokültüründe ihtiyaç duyulan barış ve kardeşliğe gerekli olan temeli güçlü bir biçimde sağlamaktadır. Denilebilir ki üç büyük tek tanrılı dinlerden her tür farklı dil, etnisite ve siyasal oluşumlardan müteşekkil bir büyük bölge milleti yani Ortadoğu ulusu bile oluşturulabilir. Nasıl bir Amerika (ABD) ulusu, Avrupa ulusu (AB) varsa Ortadoğu ulusu da var kılınabilir. Kültürel temelli her iki bloktan daha elverişli ve güçlüdür²”.

² Tam bu noktada biraz duralım isterseniz, çünkü çok önemli!..Dikkat ederseniz Öcalan bu noktada Davutoğlu’nun “Stratejik Derinlik” anlayışı çerçevesinde ifadesini bulan görüşlere çok yaklaşıyor. Bu konuyu daha sonra başka bir çalışmada ayrıca ele alacağız. Şimdilik sadece altını çizmekle yetinelim!..

Bu paragraflarda yer alan görüşler Öcalan'ın siyasete nasıl baktığını özetleyen teorik açıklamalar. Bir başka deyişle, bu satırlar Öcalan'ın „devrim anlayışını“ özetliyor..Peki bunların pratik anlamı nedir, yani, “Kapitalist Modernite”ye karşı onun “antitezi” olarak önerilen “Demokratik Modernite Sistemi” nedir, bu sistem nasıl hayata geçirilecektir? İşte bütün bu soruların cevaplarını da elimizdeki **ikinci kaynak** olan KCK Sözleşmesi'nde buluyoruz.

Önce şu noktanın altını çizelim: Öcalan'ın “çözüm” önerisinin içinde devlet diye bir şeye yer yok³! Bu nokta çok önemli. Yani, „Demokratik Modernite Sistemi“ adı altında örgütlenecek olan hedef yaşam biçimi belirli bir devlet çatısı altında örgütlenen bir toplum biçimi değil! Komünal olarak örgütlenmiş devletsiz bir toplumsal yapı bu. Hal böyle olunca, yani, hedef yaşam biçimi devletsiz bir toplum olunca (bir anlayışa göre) öyle halktan oy alarak iktidara gelip devlete hakim olmak falan da söz konusu olmuyor tabii! Yani, “bakın, bunlar benim programımda olan şeyler, yarın iktidara gelirim Demokratik Modernite Sistemi adı altında böyle bir düzen kuracağım” diye birşey yok⁴! Halktan oy isteyerek, halkı ikna edip onun oylarını alarak iktidara geldikten sonra uygulamaya geçirilecek bir „çözüm“ paketi-bir program-söz konusu değil burada! „Demokratik Modernite Sistemi“ olarak ifade edilen çözüm biçimi, içinde yaşanılan toplumun örgütlü kamu gücü-devlet ne der falan diye düşünmeden hemen hayata geçirebilecek bir program-çözüm-yaşam biçimi oluyor!.

Nasıl mı diyorsunuz? İşte KCK bunun için var. Çünkü o, bu iş yapılırken-bu işi yapacak olan örgüt oluyor!.. Öyle „devletmiş, sınırlarmış, bunlar bizi ilgilendirmiyor, bunlar bize engel değil“ diye düşünüyor Öcalan-ve de tabii KCK Sözleşmesi. Ve deniyor ki, “üç tane hukuka tabi olacağız, devletin hukuku, AB hukuku, KCK da ifadesini bulan kendi hukukumuz, diğerleri ne kadar bizim hukukumuza uyarlarsa biz de o kadar onların hukukuna uyacağız”⁵. Yani de facto bir durum burada yaratılmak istenen. Ortada, yukardan aşağıya doğru yeni bir toplum biçimini örgütleyerek şekillendirip hayata geçirecek olan bir üst irade ve örgüt var. Bütün mesele gelip buraya dayanıyor. „Kapitalist Modernitenin“ bağrında „Demokratik Modernite Sistemi“ adı altında komünal bir toplumu örgütlemeye soyunan bir irade-toplum mühendisliği inisiyatif- ve örgütsel yapı var..

Bakın, Öcalan'ın „21 Mart Çağrısı“ndan“ sonra kaleme alınan bir çalışmada bütün bunları nasıl değerlendirmişiz⁶:

„...Şimdi tamam, Çağrı'ya bir diyeceğimiz yok, destekliyoruz dedik. Bunun dışında, Öcalan'ın görüşlerini de ele aldık. Bunlar bana göre ütopyik düşünceler, ama son tahlilde Öcalan'ın ve onu destekleyenlerin görüşleri, “çözüm” önerileridir. Herkes gibi onlar da düşüncelerini ortaya koyarlar, bunun propagandasını yaparlar, insanları ikna etmeye çalışarak bir sonuca varmaya çalışırlar. Buraya kadar bir problem yok diye düşünüyor insan. Hem sonra, Öcalan da, “artık silahlar sussun fikirler-siyaset konuşsun noktasına geldik” demiyor mu?. Daha ne o zaman!

İyi güzel de, benim halâ anlayamadığım bir konu var ortada:

³ Şimdi tamam, olay bu şekilde ifade ediliyor, bu yüzden ben de burada olayı onların ifade ettikleri gibi ortaya koymaya çalışıyorum, ama, işin içine girince bunun-adı “Demokratik Modernite” olan bu “devletsiz komünal yapının- aslında “devlet olmayan” bir devlet olduğunu görüyorsunuz!!..KCK Tüzüğündeki ifadesiyle belirginleşen, belirli bir kamu gücü, adalet, vergi toplama sistemi olan “yönetici” örgütsel bir yapı var ortada. Bunun adı ister devlet olsun ister parti pratikte sonuç değişmiyor!..

⁴ Burası işin kilit noktası..”Çözüm sürecinin” geleceğini belirleyecek olan da bu konuda varılacak açıklık olacak..

⁵ KCK Sözleşmesi..Bu başlıkla girin internete hemen karşınızda bulacaksınız..

⁶ <http://www.duzceyerehaber.com/Munir-AKTOLGA/14923-OCALANIN-21-MART-CAGRISIArtik-silahlar-sussun-fikirler-ve-siyaset-konussun-5>

Öcalan'ın "Demokratik Modernite Sistemi"nin sadece teorik bir ifade, ya da, ilerde gerçekleştirilmesi düşünülen bir parti programı olmadığını, onun, KCK Sözleşmesi'yle hayata geçirilmeye çalışılan somut-pratik bir yaşam biçimi anlayışı olduğunu söylemiştik . Yani, biz bunu söylüyoruz, bunlar bizim önerilerimiz, ilerde "devrim"den sonra (ya da biz iktidara gelirsek) böyle bir sistemi hayata geçireceğiz diyerek geleceğe ilişkin çözüm önerileri falan değil bunlar. Belirli bir örgüt eliyle hemen şimdi, yarın, hayata geçirilmeye başlanacak bir çözüm paketi. Yani, belirli bir örgütsel inisiyatifle en alttan başlayarak mahalle-köy komünleri şeklinde örgütlüyorsunuz toplumu!. Ve hiyerarşik-komünal bir yapı çıkıyor ortaya. Bu yapının nasıl işleyeceğini de KCK Sözleşmesi'yle koymuşsun zaten ortaya.

Benim anlayamadığım şu şimdi: Diyelim ki siz, belirli bir bölgede-örneğin Diyarbakır'da- yukarda ifade edildiği gibi örgütlendiniz ve geliyor buraya bir kapitalist yatırım yapmak istiyor, diyelim ki bir fabrika kuracak!. Ne olacak şimdi, mücadele edecek misiniz buna? Adı üstünde "kapitalist" bu gelen adam, kâr amacıyla geliyor ve bu işin özü de artı değer elde etmeye dayanıyor. Yani sizin komünal yapınıza ters bir girişim. "Kapitalist Modernite"nin bir uzantısı bu, sizin kurduğunuz sisteme bir müdahale sözkonusu. Ne yapacaksınız, „hayır sen bizi sömürmeye geliyorsun buraya, çek git“ mi diyeceksiniz? „Hayır gitmiyorum“ derse, onun iş makinalarını, fabrikasını tahrip mi edeceksiniz? Ya da en fazla, „o zaman gel bakalım, burada aynı zamanda bizim hukukumuz da geçerlidir bize de vergi vermek zorundasın“ mı diyeceksiniz?.. Çok somut bir soru! "Demokratik Modernite Sistemi"ne ters bir girişim var ortada ve siz ne yapacaksınız?

Eğer hal böyleyse ve ben doğru anlıyorsam bu durumda yapacak tek şey kalıyor: Sadece KCK Sözleşmesine katılan "yurttaşların"⁷-bunlar son tahlilde komün üyeleridir- hakkı olmalıdır bu türden bir girişim. Ki, bu durumda, bu da, onların bireysel olarak kendi adlarına-kâr amacıyla- yapacakları bir yatırım olmayacaktır. Komün adına, komünal sermayenin girişimi olacaktır. Veya, en fazla, komüne ekstradan "vergi" ödemeyi kabul eden bir girişim olacaktır! Yani işin özeti, sen, varolan bir devletin içinde yer aldığın için, senin üyelerin, ya da senin bölgede yatırım yapmak isteyen kişiler, hem sana hem de sözkonusu devlete iki çeşit vergi ödemiş olacaklar!. Başka birşey gelmiyor benim aklıma!. Bunun dışında öyle, yabancı sermayeymiş, yatırımmış falan, bunlar hep o "Kapitalist Modernite"nin unsurları olduğu için "Demokratik Modernite Sistemi"nin dışında kalacaklardır!

İyi güzel de, peki böyle komünal bir sistemi kapitalizmin ve devletin (halâ) egemen olduğu bir dünyada zor kullanmadan-ya da zora başvursanız bile- nasıl hayata geçirip ayakta tutabileceksiniz? Hadi „git“, ya da „gelme“ falan demeyele olmaz bu! „Gel bu işi komün adına yap“ dersen de gelmez adam! O oraya kâr elde etmek için geliyor! E, o zaman ne olacak peki, sonunda, iş gene gelecek devletin silahlı güçleriyle çatışmaya dökülmeyecek mi? İnşallah bu söylediklerim hep yanlış anlamadır, yoksa gerçekten hiçbir art niyetim yok, sadece anlamaya çalışıyorum..“

Bütün bu açıklamalardan sonra sanıyorum „neden KOBANİ“, „Kobani neden bu kadar önemli“ sorusunun cevabı kendiliğinden ortaya çıkıyor:

Düşünebiliyor musunuz, PKK, Suriye'nin kuzeyinde, Kobani'nin de içinde bulunduğu o üç „kantonda“ Öcalan'ın açıklamalarında ve KCK Sözleşmesinde ifadesini bulan devrim anlayışını somut bir gerçeklik haline getirmiş bulunuyor. Tamam, Suriye'de iç savaş var, bu yüzden de orada özel bir durum söz konusu, devlet otoritesi falan yok ama bunları düşünen yok ki!. Öcalan ve PKK bu konuda o kadar iddialılar ki, onlara göre Sovyet deneyiminin başarısızlığı bile zaten işin içine devlet olayını katmaktan

⁷ Zaten KCK Sözleşmesinde kimin "yurtdaş" sayılacağı bile tarif ediliyor..

kaynaklanıyordu⁸. Bu nedenle, onlar için Kobani sadece Kobani olmuyordu artık. Orası, bütün dünya için, hatta insanlık için bir laboratuvar haline gelmiş, tıpkı Paris Komünü ve Sovyet Deneyimi gibi yeni bir örneğin somut gerçeklik haline gelmiş şekli oluyordu!.

Bunun adı ideolojidir!. Kendisini, kendi varoluş gerekçesini-fonksiyonunu belirli bir ideolojiyle bütünleşmekte gören insanların ruh halini onu yaşamayanlar anlayamaz. Düşünün, „Marksizm, Leninizm, işçi sınıfı ideolojisi“ diyerek milyonlarca insanın gözünü kırpmadan ölüme gittiği bir dünyada yaşadık; halâ da çıkmadık o süreçten. Yetmiş iki yıl yaşamış bir reel sosyalizm deneyi var önünüzde ve sonra bir de bakıyorsunuz yok olup gitmiş! Aynı ideolojik süreci devam ettirebilmeniz için bir şekilde açıklayabilmeniz gerekir bütün bu olup bitenleri. Öcalan'ın kendi çapında yaptığı da bu. Ve de PKK-KCK, „Marksizme-Leninizme katkı“ olarak ifade edilen bu ideolojik çözümü ilk kez Kobani'de hayata geçirmiş oluyor..Eğer aynı şekilde düşünsem ben de öyle davranırdım doğrusu!!..Bu nedenle, kimse bireyler olarak o insanları suçlamasın, eleştirilecekse, eleştirilecek olan ideolojidir..

Bu konuyu burada daha fazla uzatmanın bir anlamı yok sanırım; olayı teorik düzeyde daha derinlemesine ele almak isteyenler için aşağıda benim daha önce yayınlanan üç çalışmanın linkini veriyorum⁹.

ŞU AN NEREYE GELDİK, NEREDE BULUNUYORUZ?..

Şimdi, Kobani'yi bir yana bırakarak Türkiye'ye, Türkiye gerçeğine dönüyoruz! Bakın, bu konuya ilişkin olarak, yukarda bahsettiğim iki yıl önce yayınlanan çalışmada neler demişiz. Gerçi, az önce bunları aktardık, ama, tekrar etme pahasına da olsa bir kere daha okuyun isterseniz:

„Benim anlayamadığım şu şimdi: Diyelim ki siz, belirli bir bölgede-örneğin Diyarbakır'da- yukarda ifade edildiği gibi örgütlendiniz ve geliyor buraya bir kapitalist yatırım yapmak istiyor, diyelim ki bir fabrika kuracak!. Ne olacak şimdi, mücadele edecek misiniz buna? Adı üstünde “kapitalist” bu gelen adam, kâr amacıyla geliyor ve bu işin özü de artı değer elde etmeye dayanıyor. Yani sizin komünal yapınıza ters bir girişim. “Kapitalist Modernite”nin bir uzantısı bu, sizin kurduğunuz sisteme bir müdahale sözkonusu. Ne yapacaksınız, „hayır sen bizi sömürmeye geliyorsun buraya, çek git“ mi diyeceksiniz? „Hayır gitmiyorum“ derse, onun iş makinalarını, fabrikasını tahrip mi edeceksiniz? Ya da en fazla, „o zaman gel bakalım, burada aynı zamanda bizim hukukumuz da geçerlidir bize de vergi vermek zorundasın“ mı diyeceksiniz?.. Çok somut bir soru! “Demokratik Modernite Sistemi”ne ters bir girişim var ortada ve siz ne yapacaksınız?..“

Şimdi yıl 2014, Kasım ayındayız. Yani, bu satırların yazılmasından bu yana aradan iki yıla yakın zaman geçmiş. „Kürt Sorunu'nun çözümüne ilişkin olarak şu an nerede bulunduğumuzu tesbit etmek için (gazete haberlerini falan bir yana bırakarak) gelin isterseniz önce, daha birkaç gün evvel yayınlanan Etyen Mahcupyan'ın makalesine bir göz atalım¹⁰:

„Örneğin, geçen hafta KCK Mardin'deki yabancı ortaklı bir enerji santralının inşaatını engelledi ve 'oralaların' kendilerinden sorulduğunu ihsas etti“..

⁸ **“Ekim Devrimi, anti-kapitalizmde yetersiz olduğu için başarısızlığa uğramadı, anti-kapitalizmde başarılıydı. Fakat anti-modernist, dolayısıyla anti-ulus devlet ve anti-endüstriyalist olamadığı için, anti-kapitalistliği diğer iki modernite ayağıyla aşamadığı için “ yenilgiye uğradı..Öcalan, “Demokratik Modernite Sistemi”..gene girin internete hemen karşınızda bulacaksınız..**

⁹ <http://www.aktolga.de/t8.pdf> <http://www.aktolga.de/m23.pdf> <http://www.aktolga.de/m52.pdf>

¹⁰ <http://www.duzceyerehaber.com/etyen-mahcupyan/29833-kck-kurtleri-hak-ediyor-mu>

„..Aynı günler içinde bir Kürt iş adamı da şu mektubu almıştı: “Öncelikle selamlar... Size ilişkin bir sorun bize yansdı. Biz bu sorunu konuşarak çözmek istiyoruz. Bu yüzden siz ya da temsilcinizin yanımıza gelmesi gerekiyor. En geçtarihine kadar Zaxo ya da Duhok’a gelerek 0750726XXXX veya 0750374XXXX numaralı telefonlar aracılığıyla bizimle irtibata geçmelisiniz. Belirttiğimiz tarihe kadar siz ya da temsilcinizin gelmemesi halinde mevcut sorun büyüyeceği gibi doğacak olumsuz durumdan biz sorumlu olmayacağız. Mevcut sorunun büyümesine fırsat vermeden çözümü için çağrımıza uyup, belirttiğimiz tarihte gelmenizi temenni ederiz. Devrimci selam ve saygıyla. HPG Kuzey Sevk İdare Komutanlığı”

Mektupta HPG'nin damgası da mevcut. Yani her şey 'resmi'...KCK kendi 'vatandaşından' haraç alıyor. Bölgede her ilde bu işlerin koordinasyonunu yapan biri var. Mektup elinize geçtikten sonra arayıp ne zaman gitmek istediğinizi soruyor ve anlaştığınız tarihte birlikte gidip genelde ertesi gün de dönüyorsunuz. Mektubun elinize geçmesi ise bir başka iş adamı üzerinden oluyor. KCK, haraç almak üzere (aslında bu tabi onların „hukukuna“ göre bir haraç değil „vergi“ oluyor. M.A) çağırıldığı her iş adamına bir başka iş adamına verilmek üzere bir mektup daha veriyor. İçeriği değiştirmek gerekmiyor... Sadece tarihleri değiştirmeniz yeterli. KCK yetkilisi makamında oturuyor ve bütün Kürt iş adamları sırayla gidip haraç pazarlığı yapmak zorunda bırakılıyor¹¹..“ Buraya, çağrıya uymayanların başına nelerin geldiğini-iş makinalarının falan yakıldığını- aktarmak istemiyorum, bunlar zaten günlük gazetelerin haberleri arasına girdi artık!..

Sonra, şöyle devam ediyor Etyen: „..Bu tür eylemler Kürt siyasi hareketine belirli bir özgüven, hatta gurur kazandırabilir. Bir hayalin gerçekleşmesi olarak yaşanabilir... Ama bir başka gerçeğin hayal haline gelmekte olduğunun da gözden kaçmaması gerektiğini hatırlatır.

Hayale dönüşmekte olan gerçek, bölgedeki Kürtlerin KCK'ye giderek daha fazla destek verecekleri, kültürel ve siyasi 'devrimin' parçası olacakları ve bölgede dayanışması güçlü bir özerklik iradesinin doğacağıdır. KCK'nın hayali zorladığı her hamle, bu ihtimali gerçeklik olmaktan çıkartıyor. Açıkçası Kürt siyasi hareketi Kürtleri kaybetmesine yol açacak bir dinamik başlatmış durumda. KCK giderek militanlaşan ama daralan bir iktidar üretiyor ve 'arada kalan' hiçbir Kürt kalmayacak şekilde çoğunluk Kürt toplumunu yabancılaştırıyor. Mardin'deki enerji santralının yapımında 2700 işçi çalışmaktaydı. Şimdi hepsi işsiz... 2300 tanesi 'kendiliğinden' işe gelmemeyi tercih etmiş..“

Yukarıda bahsettiğim iki yıl önceki çalışmamı şöyle bitirmişim:

„Son bir nokta daha: Bütün bu söylenenleri devlet-AK Parti yöneticileri bilmiyorlar mı? Örneğin, Öcalan'la görüşmeleri yürüten o MİT'çiler KCK Sözleşmesini hiç okumadılar mı acaba? Ya da, Öcalan ve PKK lılar hükümetin-AK Parti'nin durduğu yerin farkında değiller mi? Sanmıyorum, mutlaka, herkes herşeyin farkındadır! Peki o zaman bu nasıl bir „çözüm sürecidir“, nedir bu çelişkinin açıklaması?..“

„ÇÖZÜM SÜRECİNİN“ DİNAMİKLERİ..

İşte tam bu noktada işin içine „çözüm sürecine“ damgasını vuran 21.yy dinamikleri giriyor. Ve mesele o hale geliyor ki, olay sanki tarafların iradelerinden bağımsız olarak-onlara rağmen- bu dinamiklerin yönetiminde yol almaya başlıyor. Nasıl mı dediniz?

Bakın, bu nokta çok önemli. Bir yanda, Öcalan, PKK, KCK, ve onların, adına „demokratik özerklik“ dedikleri, aslında Kobani-komün- örneğinden farklı olmayan „Demokratik Modernite“ çözüm yolu, diğer yanda ise, hükümetin-AK Parti'nin „çözümünden“ anladıkları..İlk bakışta bu iki „çözüm“ anlayışını birleştirmek mümkün değil gibi görünüyor; ama buna rağmen kimse bunu açıkça söyleyemiyor ve bakıyorsunuz „çözüm süreci“-hem de mesafe alınarak- devam ediyor!. İnsan ister istemez „nedir bu işin sırrı“ diye soruyor, öyle değil mi!

¹¹ <http://www.duzceyerehaber.com/etyen-mahcupyan/29833-kck-kurtleri-hak-ediyor-mu>

Az önce, sürecin arkasındaki dinamiklerden bahsederek sürecin devam etmesini sağlayan asıl unsurun bunlar olduğunu söylemiştik. İsterseniz bunları ikiye ayırarak açıklamaya çalışalım.

Birincisi, PKK açısından..

Küreselleşme süreciyle birlikte dünyanın tekleşmeye başladığını, ulus devlet sınırlarının her geçen gün daha da geçirgen hale gelerek ortadan kalkma sürecine girdiğini herkes gibi PKK yöneticileri de-hepsi olmasa bile başta Öcalan-görüyor. Ulus devlet gerçeğinin, özünde bir pazar sorunu olduğu hergeçen gün daha da anlaşılır hale geliyor. Öyle, „bir çakıl taşından bile fedakarlık yapmayız“ hikayelerinin hiçbir anlamının kalmadığını herkes görüyor..Bütün dünyanın artık herkese açık pazar haline geldiği bir ortamda sen, sil baştan yeni ulusal sınırlar çizmeye kalkacaksın!! Bu işin bir mantığının kalmadığını en başta Öcalan görmüş durumda. Evet, Öcalan bu gerçeği görüyor ama, o da halâ o eski „sosyalizm,, anlayışını terketmediği için, buradan yola çıkarak, „Demokratik Modernite Sistemi“ adı altında „Kapitalist Modernite“ ile özdeşleştirdiği, „ulus devleti dışlayan“ yeni tür bir sosyalizm anlayışına varmaya çalışıyor. Ama bu bir sorun değil. Son tahlilde bu da onun görüşüdür. Asıl sorun bu işin nasıl gerçekleştirileceğinde, yani yöntemde ortaya çıkıyor. Öyle görünüyor ki, „silahlar sussun, artık siyaset konuşsun“ diyerek 21 Mart „Çağrısıyla“ Öcalan bu sorunu aşmış durumda. Yani Öcalan diyor ki, siz demokratik siyasetin önündeki engelleri kaldırın, biz de silahları bırakarak, herkes gibi özgür bir ortamda siyaset yoluyla çözüm arayışı içine girelim..“Demokratik Modernitesiyle“ „demokratik özerkliğiyle“ Öcalan'ın çözüm anlayışı onun sorunudur, işin bu kısmı kimseyi ilgilendirmez. Önemli olan bunun devamı: „Silahlar sussun, siyaset konuşsun“ derken Öcalan diyor ki, tamam, siz varsanız ben de varım, gelin birlikte inşa edelim demokratik bir zemini..

Evet, Öcalan böyle diyor ama olay burada bitmiyor ki!. PKK açısından „çözüm sürecine“ ilişkin çelişki tam bu noktada ortaya çıkıyor. Tamam, onlar da-özellikle Öcalan'ı doğru bir şekilde anlayanlar da- 21.yy dinamiklerinin zorlamasıyla yeni bir ulus devlet kurmanın anlamının kalmadığını görüyorlar belki, ama, öte yandan, örgüt olarak kendi varoluş biçimleriyle henüz daha 20.yy koşullarına göre şekillenmiş, silahlı mücadeleye dayanarak zorla hak elde etmeyi temel alan bir yapıya sahip oldukları için, yaşanan an'a ilişkin yeni dünya görüşüyle eski ideolojik paradigmaya ilişkin örgütsel yapı arasındaki çelişkiyi bir türlü aşamıyor. Bu nedenle, evet Öcalan'a olan güvenleri sonsuz ama, gene de „silahlar sussun, siyaset konuşsun“ sözü onlar için bir tür „intihar“ anlamına geliyor!..

Kobani olayları işte tam bu noktada araya girdi ve öyle oldu ki, bir anda, zorlanırsa sanki Kobani tipi bir “çözüm” Türkiye’de de mümkün olabilirmiş gibi görünmeye başladı!..6-7 Ekim’in mantığı budur!. Ama sonra baktılar Türkiye Suriye değil, yani, buralardan bir yere varmak mümkün değil, bu şekilde devam ederlerse varolan kitle temeli de elden gidecek! Çünkü Türkiye’de insanlar öyle savaşmış, ölmekmiş-öldürmekmiş bunları istemiyordu artık. Elinde çantasıyla dünyanın dörtbir yanını dolaşarak ürettiği malı satmayı başaran, küreselleşmenin nimetlerini tatmış olan insanların tek istedikleri şey demokratik bir ortamda daha iyi yaşamak, zenginleşmekti. Bakıyordu insanlar Türkiye’nin Batısına, ya da bir Maraş’a, bir Gaziantep’e, e, onlar almış başını gidiyorlardı.. Bu durumda, neden biz de onlar gibi olmayalım diye düşünüyordu artık bir Diyarbakırlı, ya da Vanlı da. Bu nedenle, Öcalan'ın “çözüm sürecinin” ilk aşaması olarak önerdiği, “silahların sustuğu, siyasetin konuştuğu” bir süreç artık herkes için her zamankinden daha çok çekici hale geliyordu .

Kitlelerin bu ruh hali hissedildiği andan itibaren “sürecin yeni bir aşamaya geldiği” kabul edildi ve tekrar görüşmeler yoluna girildi.

Geliyoruz şimdi madalyonun Türkiye tarafına; “çözüm sürecinin” Türkiye açısından neden önemli olduğuna; yani, Türkiye hükümetlerini bu yola iten dinamiklere:

„YENİ TÜRKİYE, YAPISAL DEĞİŞİM, ÇÖZÜM SÜRECİ İLİŞKİSİ..

Osmanlı bakiyesi bir tarih ve coğrafya üzerinde, eski Devlet yapısına ilişkin bilgi temelini miras olarak doğan Türkiye Cumhuriyeti merkezîyetçi bir yapı olarak ortaya çıkmıştı. Evet, Osmanlı da merkezîyetçiydi, ama en azından o bir ulus devlet değildi. Özellikle Tanzimattan sonra, „batılılaşma“ çabasıyla birlikte, bir tür „adem-i merkezîyetçiliği“ temsil eden „millet sisteminin“ yerini merkezîyetçi bir yönetim tarzı almıştı; ama buna rağmen gene de, en azından ittihatçıların son dönemine kadar bu merkezîyetçi devlet anlayışı etnik bir temelden kaynaklanmıyordu. Cumhuriyet’ten sonra „ulus devlet inşası“ anlayışıyla birlikte herşeyin kökünden değiştiğini görüyoruz. Bir Osmanlı cumhuriyeti olarak Osmanlı’nın küllerinden doğan yeni devlet herkesi Türk yaparak kendine yeni bir „millet yaratma“ çabasına girince ortaya bugünkü yapısal-etnik sorunlar çıktı!

Aslında olay çok basitti! Çobanlıktan, göçebe yaşam tarzından gelerek fetih yoluyla devlet kurma aşamasına erişmiş Osmanlı toplumu için “devlet anlayışı” da çoban-sürü ilişkisinden daha öteye gitmiyordu. Sultan’ın etrafında örgütlenen bir Devlet sınıfı ile (çoban), adına „Reaya“ (Reaya sürü demektir!) denilen geniş halk kitleleri arasındaki, adına „Devlet“ denilen ilişki bunun ötesinde birşey değildi!. Aynı anlayışın bir Osmanlı cumhuriyeti olarak doğan yeni yapı için de geçerli olduğunu görüyoruz. Gene ortada (ama bu kez „batılı“ anlamda bir „Devlet kurucu“ olduğu için kendine „devrimci“ diyen) bir Devlet sınıfı ve özünde Reayadan daha ileri gitmeyen-ama bu kez „millet“ olarak tanımlanan-geniş bir halk kitlesi vardı.

İşte, bizde zamana yayılarak gelişen burjuva devrimi sürecinde eldeki malzeme budur. Bir yanda, kendilerine bağlı bir kapitalizm ve burjuva yaratma sloganıyla yeni bir kılıkta ortaya çıkan eski elitler-Devlet sınıfı, öte yanda ise, „çevre“ olarak adlandırılan ve içinde Kürt-Türk ne varsa herkesi barındıran geniş halk kitleleri. Bu yapıya, Cumhuriyet’ten sonra girilen ulus devlet yaratma çabalarının ürünü olarak Reaya içinde ortaya çıkan etnik sorun- Kürt sorunu da eklenince karşımıza çıkan tablo daha da karmaşık bir hal alıyordu..Türkiye’de „Kürt sorununun“ çözümüyle burjuva devriminin ajandasının-programının bütünleştiği, bunların bir ve aynı sürecin unsurları haline geldikleri ilginç bir yapı idi bu..Bu nedenle, eski Türkiye’nin içinden çıkıp gelen burjuva-kapitalist „Yeni Türkiye“ ancak „Kürt Sorununu“ da çözmüş modern demokratik bir yapı olarak gerçekleşebilirdi. Kürt Sorununu çözmeden burjuva devrimini zafere ulaştırmak ve Yeni Türkiye’yi inşa etmek mümkün değildi¹². Türkiye’de gelişen burjuva devriminin diyalektiğinin „uluslaşırken küreselleşmek“-uluslaşırken ulus devlet olarak çözülüp küreselleşme süreciyle bütünleşmek- olduğu gerçeğini göremeden daha ileri gitmek mümkün değildi... Kendi içinde halâ etnik sorunlarla uğraşan, ulusalcı damarlarını törpüleyememiş bir Türkiye’nin küreselleşme süreciyle ve küresel sermaye ile bütünleşmesi mümkün değildi..

Olay apaçık ortada sanırım: Ulus devlet duvarlarının içine kapalı bir 20.yy ülkesinde ortaya çıkan ve böyle bir ortamda kendisine çözüm yolu arayan bir ulusal sorunla, dünyaya açık bir 21.yy ülkesinde ortaya çıkan bir sorunun çözüm yolları aynı olamaz. Çünkü, bu durumda, kendi içinde demokratikleşerek ortaya çıkabilecek bütün problemlerin çözüm yolu olarak demokratikleşmeyi almak zaten dünyaya açık bir 21.yy ülkesi olabilmenin ön koşuludur..Yani, sen hem küresel süreçlerle bütünleşerek zenginleşmek isteyeceksin, hem de kendi içinde halâ eski 20.yy yöntemleriyle problem çözmeye çalışacaksın, bu mümkün değildir..

Burjuva devrimini zafere ulaştırmaya çalışan devrimci Anadolu burjuvazisi açısından içerde eski Türkiye’ye ait statüko güçlerine karşı en yakın müttefik Kürt demokratik hareketi olurken, böyle bir ittifak dışarıya karşı da küresel demokrasiyi içselleştirmiş olmanın en açık göstergesi rolünü oynayacaktır.

¹² <http://www.aktolga.de/m53.pdf>

Ama aynı diyalektik demokratik Kürt hareketi için de geçerlidir. Onlar için de eski-Devletçi statüko güçlerine karşı en yakın müttefik gene kendi varoluş koşullarını yeni Türkiye gerçeğinde bulan burjuva devriminin güçleri olacaktır..

PEKİ BU BULUŞMANIN-İTTİFAKIN ZEMİNİ NEDİR, NE OLMALIDIR?

Bakın Öcalan bunu nasıl açılıyor: „Silahlar sussun, artık siyaset konuşsun“!..Bugün aynı gerçeği artık Türkiye hükümeti de görüyor sanırım..O halde sorun nedir, nasıl ortaya konulmalıdır ve bu problem nasıl çözülecektir?

1-Herşeyden önce, „çözüm sürecinin“ İKİ AŞAMADAN oluştuğu gerçeğini bütün taraflar açık bir şekilde görmeli ve bunu içselleştirmelidir.

Eğer birinci aşamayı demokratikleşme aşaması olarak tanımlarsak, şu an halâ içinde bulunduğumuz bu aşamada devletin-hükümetin ve Kürt hareketinin atması gereken stratejik adımlar şunlardır:

Devlet-hükümet, terörü ve şiddeti-silahlı mücadeleyi- reddeden her türlü görüşün legal ortamda parti kurarak siyaset yapabileceği bir ortamı yaratmalı, bunu anayasal düzeyde garanti altına almalıdır. Yegane demokratik mücadele ve hak arama platformunun eşit vatandaşlık zeminini temel alan yeni bir anayasa olduğunu ilan ederek bu konudaki görüşlerini açık bir şekilde ortaya koymalıdır. Anadilde eğitim olayıyla yerel yönetimlerin güçlendirilmesi anlayışını bir bütünlük içinde ele alarak açıklamalı, bu türden ademi merkeziyetçi bir anlayışın mutlaka yeni anayasada yer alması gerektiğini ilan etmelidir.

Çözüm sürecinin birinci aşamasının olmazsa olmazı bunlardır. Dikkat ederseniz BİRİNCİ AŞAMA diyoruz hep, bu çok önemli. Çünkü bu aşamada sorun-sorunlar çözülmüş olmuyor; sadece sorun çözenin demokratik zemini yaratılmış oluyor. Peki sorun nasıl çözülecektir?

2-Çözümün ikinci aşaması: Önce şu gerçeğin de bir altını çizelim. Öyle hükümet-devlet, ya da bir örgüt, ne tek başına, ne de kendi aralarında „müzakere“ ederek Kürt sorununu falan çözemezler. Yani, PKK ile devlet-ya da hükümet „masaya oturacaklar“, „müzakere ederek“, „sorunu çözecekler“!... böyle birşey mümkün değildir!..Diyelim ki böyle oldu ve sonunda da „demokratik özerklik“ konusunda „anlaşıldı“!..Sorun çözülmüş mü olacak bu durumda? Hayır, başka bir grupta çıkar arkadan ve der ki, „hayır çözüm yolu bu değildir, biz federasyon, ya da ayrı devlet istiyoruz“!.. Sonra da hiç belli olmaz, „hainler, siz devletle anlaştınız“ falan diyerek onlar da başlarlar kendi görüşlerini kabul ettirmek için silahlı mücadeleye!!..Peki, o zaman bunlardan-bu çözüm biçimlerinden- hangisinin „gerçek“ anlamda „çözüm“ olduğuna kim karar verecek?..

Ben diyorum ki, neyin çözüm olduğu konusunda yegane karar mercii HALKTIR.. Bu aşamada, farklı çözüm önerilerine sahip olan herkes kurar partisini, anlatır derdini halka, halk da ona göre tercihini ortaya koyar..Olay budur..

Hükümet-veya devlet bugün „çözüm süreci“ derken meseleyi bu kadar açık bir şekilde ortaya koymuyor-ya da koyamıyor- bu yüzden de ikide bir „karnından konuşarak işi yokuşa sürmekle“ suçlanıyor.. Ama öte yandan, Kürt hareketi ve PKK da açık değil bu konuda. Onlar da „çözüm“ derken bundan halâ hükümetle yapılacak „müzakereleri“ ve bu türden müzakerelerin sonunda ortaya çıkacak sonuçları anlıyorlar..Bu nedenle, onların da bu aşamada kendi içlerinde açık bir şekilde bu işin muhasebesini yapmaları ve belirli kararlar almaları gerekiyor.

Evet, „Demokratik Modernite“, „demokratik özerklik“ görüşlerinin mucidi Öcalandır. KCK Sözleşmesi'nin beyni de gene odur. Bunlara kimsenin bir diyeceği olamaz. Ama burada kafa karışıklığına neden olan ve çözümü engelleyen, bu yüzden de mutlaka açıklanması gereken çok önemli bir nokta var: Bu görüşler, yani „Demokratik Modernite Sistemi“ ve „demokratik özerklik“, zor kullanarak, şiddet yoluyla, örgütlü devlet gücüne rağmen gerçekleştirilebilecek

programlar olarak mı anlaşılmalıdır, yoksa, demokratik bir ortamda siyaset yapan bir partinin programına esa olacak görüşler olarak mı? Yani tamam, siz diyorsunuz ki, „biz üç hukuka bağlı olacağız, birincisi kendi hukukumuz, ikincisi içinde yer aldığımız devletin hukuku, üçüncüsü de AB'nin hukuku“..Ancak bütün bunların iki anlamı olabilir. Birincisi açık, „ben böyle inanıyorum“ diyerek bunu zora, kendi silahlı gücüne dayanarak uygulamaya girişirsin..İkincisi ise, dersin ki, „bakın ben böyle düşünüyorum, yarın eğer seçimlerde halkımız bize oy verir de bizi iktidara getirirse-ya da en azından bir koalisyona katılırsak- bizim kuracağımız „demokratik özerklik“ sisteminde durum bu olacaktır“..Bunlardan hangisinin temel alındığı açık bir şekilde ortaya konulmalıdır. Bakın Öcalan yapıyor bunu: „Silahlar sussun, siyaset konuşsun“ un anlamı budur-ya da en azından bunu ben böyle anlıyorum- Aynı anlayışı KCK-PKK'nın da netleştirmesi, 21.yy da, demokratik mücadelenin dışında başka hiçbir yolun bulunmadığı konusunda bir karar vermesi gerekiyor.